

Рег.№ 96 / 10.04.2025

РЕШЕНИЕ

гр. Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Георги Йовчев Въззивно търговско дело № 20253001000053 по описа за 2025 година

Производството е с правно основание чл.613а, ал.1 ТЗ вр. чл.258 и следв. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Тозраз Лимитед“ ЕООД, със седалище гр.Варна срещу решение № 457/06.11.2024 г. по търг. дело №2/2024 г. на Окръжен съд – Варна, с което е оставена без уважение молбата на „ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД“ ЕООД, ЕИК 207287409, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул.Жолио Кюри 33 ет.2, представлявано от Момчил Йондров, за откриване на производство по несъстоятелност на „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, ЕИК 204055761, със седалище и адрес на управление гр.Варна, жк.“Владислав Варненчик“, бул.“Св.Елена“ 10, представлявано от Пламен Иванов Тодоров.

Поддържа се незаконосъобразност на постановеното решение поради противоречието му с процесуалните правила и закона. Смята се, че неправилно изводите за оставянето без уважение на молбата за откриването производство по несъстоятелност са основани на доказателства представени след предвидените за това срокове в производството. Определя се като недопустимо позоваването на гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Деяна Миткова Тодорова. Твърди, че изводите за абсолютна симулация по отношение на договора за доставка на храни, съответно нищожност на уговорената между страните неустойка са необосновани с оглед събраните доказателства в производството. Смята, че ответникът е извършил фактически и правни действия по манипулирането на финансовите си показатели, които са рефлектирали върху заключението на специалистите счетоводители. Основните възражения са концентрирани върху наличието на всички предпоставки да се уважи молбата за откриване на производство по несъстоятелност.

В предвидения срок по чл.613а, ал.1 ТЗ е постъпил отговор от насрещната страна, в който се излагат подробни доводи за неоснователността на жалбата.

За да се произнесе по спора, съставът на въззивния съд взе предвид следното:

Производството пред ВОС е образувано по молба на „ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД“ ЕООД, ЕИК 207287409, със седалище гр.Варна за откриване на производство по несъстоятелност на „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, ЕИК 204055761, със седалище и адрес на управление гр.Варна, поради неплатежоспособност, а в условията на евентуалност поради свързана дълженост. В молбата

се излага, че молителят е кредитор на „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД за сумата от 2 340 700 лева, представляваща неустойка по чл.20 от договор за доставка на хранителни стоки от 27.03.2023 г., сключен между „ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД“ Република Сейшели фирмен номер 235849, като възложител и „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, със седалище гр.Варна като изпълнител, което вземане е прехвърлено от „ТОЗРАЗ

ЛИМИТЕД“ Република Сейшели на „ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД“ ЕООД, ЕИК 207287409, със седалище гр.Варна с договор за цесия от 03.05.2023 г.

Ответното дружество „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, със седалище гр.Варна оспорва основателността на молбата, като отрича съществуването на паричното задължение произтичащо от търговска сделка, на което молителя основава легитимация си. Оспорва се действителността на договора за доставка от 27.03.2023 г., като твърди, че същия е симулативен, тъй като страните по него не са имали намерението да се обвързват. Излага още, че подписалият го като управител и представляващ „Варна Проект“ ООД - Златко Георгиев е договарял с „Тозраз лимитед“ във вреда на представлявания, което обуславя недействителността на договора. Отделно излага доводи за нищожност на уговорката за неустойка, като противоречаща на добрите нрави.

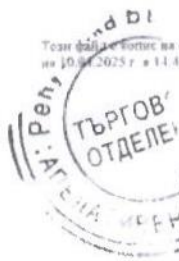
Обжалваното решение на ВОС, с което молбата за откриване на производство по несъстоятелност е отхвърлена при направен извод за липса на материалноправна легитимация на молителя е валидно, постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК, както и допустимо.

Неоснователни са доводите на въззивника, че изводите на първоинстанционния съд относно липсата на материалноправна легитимация на молителя са основани на доказателства представени след предвидените за това срокове в производството. Действително съобразно указанията, дадени с тълкувателно решение по тълкувателно дело №1/2027 г. на Общото събрание на Търговска колегия на ВКС, в производството по несъстоятелност, след първо по делото съдебно заседание настъпва преклузия по отношение на доказателствата, които са насочени към активната материалноправна легитимация на молителя и по отношение на доказателствата за опровергаване на твърдяната такава, в който смисъл са и дадените от съда по несъстоятелността указания с определението за насрочване от 05.01.2024 г., в о.с.з. от 22.01.2024 г. и с определение от 05.03.2024 г. В настоящия казус, не се установява такова процесуално нарушение на първоинстанционния съд, в резултат на което по делото да са допуснати доказателства извън предвидените за това срокове. Първоинстанционният съд до приключване на първото по делото заседание, което с оглед даваните възможности за изразяване на становища по молбата и отговора, и продължаване на срокове по реда на чл.63 от ГПК /последно с определение от 21.03.2024 г./ е станало в заседанието на 20.05.2024 г. е допуснал и събрал всички, поискани от пълномощниците на страните доказателства, направени с молбата за откриване на производство по несъстоятелност и допълнителните становища.

По същество решението е правилно, като съображенията на състава на ВАпС са следните:

Предмет на производството по чл.608 и сл. ТЗ, не е основанието и размерът на конкретното вземане на кредитора, а неплатежеспособността на длъжника като обективно състояние. Към момента на предявяване на молбата по чл. 625 ТЗ е необходимо само установяване на качеството на молителя като кредитор по търговска сделка, с оглед неговата материалноправна легитимация. Последното е необходимо, тъй като само наличието на непогасено парично вземане в полза на молителя породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването и, го прави активно легитимирани да предяви молба за откриване на производство по несъстоятелност на ответника, а липсата на такова води до липса на една от предвидените в закона предпоставки за разглеждане на твърденията за неплатежеспособност или свързана задълженост на ответника.

Съд. акт №:
г. Варна, д. 10.04.2025 г.

В настоящия случай молителят твърди, че е носител на неудовлетворено вземане с правно основание чл.92, ал.1 от ЗЗД в размер на сумата от 2 340 700 лв., представляваща неустойка за пълно неизпълнение, уговорена в чл.20 от договор за доставка на хранителни продукти от 27.03.2023 г., сключен между "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД", дружество регистрирано в Република Сейшели, като възложител и „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, със седалище гр.Варна като изпълнител, което вземане е прехвърлено от "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД" Република Сейшели на "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД" ЕООД, ЕИК 207287409, със седалище гр.Варна с договор за цесия от 03.05.2023 г.

С оглед установяване материалноправната легитимация на молителя като кредитор на „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, със седалище гр.Варна, по делото е представен като доказателство договор за доставка от 27.03.2023 г., сключен между "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД" – дружество регистрирано в Република Сейшели, в качеството на възложител и „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, със седалище гр.Варна, в качеството на изпълнител, по силата на който изпълнителят се е задължил да достави на възложителя хранителни продукти на обща стойност 4 681 400 лева, посочени в оферта до "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД" ЕООД, представляваща Приложение №1, неразделна част от договора. Стоките е следвало да бъдат доставени в срок от 15 работни дни от подписване на договора на пристанище в гр.Силистра, Индустриална зона Запад, ПИ с идентификатор № 66425.514.57. В чл.20 от договора страните са уговорили, че при частично или пълно неизпълнение на доставките от изпълнителя в 15 дневния срок, изпълнителят дължи неустойка на възложителя в размер на половината цена от общата стойност на договора или сумата от 2 340 700 лева.

По отношение мястото на доставка е представен договор за наем на пристанище от 14.03.2023г., сключен между „НОВАКТИС“ АД ЕИК, със седалище гр.Силистра, в качеството на наемодател и "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД" ЕООД, със седалище гр.Варна, в качеството на наемател, по силата на който наемодателят е предоставил на наемателя за временна експлоатация срещу заплащане ПИ с площ от 32 901 кв.м. с идентификатор № 66425.514.57 ведно с построената в имота сграда с идентификатор 66425.514.57.3 за организирането на товаро-разтоварна дейност и претоварването на стоки на територията на пристанищния терминал. С договор за цесия от 03.05.2023 г., "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД", дружество регистрирано в Република Сейшели е прехвърлило на "ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД" ЕООД, със седалище гр.Варна, вземането си към „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД в размер на 2 340 700 лева, произтичащо от договор за доставка от 27.03.2023 г. и приложение № 1 към него, представляващо неустойка по чл. 20 от договора.

По възражението за нищожност на договора за доставка от 27.03.2023 г., поради абсолютна симулация:

Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.2, предл.5 от ЗЗД, нищожни са всички привидни договори, а привидни са договорите, при които страните нямат воля да бъдат обвързани, както постановява договорът. Когато волята на страните по сключеното съглашение е само да се създадат привидни правни последици на обвързаност, които те не желаят, симулацията е абсолютна, а когато волята на страните е да бъдат обвързани по начин, различен от посочения в сключеното съглашение, симулацията е относителна, като в този случай прикритото съглашение, поражда действие само ако отговаря на изискванията за неговата действителност.

В хипотезата на предявено като защитно възражение за нищожност на договора поради симулативност, за разкриване на абсолютна симулация, следва да се установи единствено, че волята на страните не е такава, каквато е отразена в договора. Разкриването на тази привидност би могло да стане както с писмени доказателства, така и с гласни такива, които обаче са допустими само доколкото по делото има начало на писмено доказателство, правещо вероятно твърдението за симулация /чл.165, ал.2 от ГПК/, като няма пречка привидността да бъде разкрита и посредством косвени доказателства, ако те, разгледани и преценени в своята съвкупност водят до единствен и несъмнен извод за нейното наличие /така Решение № 403/05.08.10 г. по гр.д.№ 684/09 г. на ВКС/.

ЕЛЕНО СЪРЯТЧЕВА

Това е така, доколкото субективното отношение на страните като вътрешно психическо състояние, в повечето случай не може да бъде доказано пряко, поради което следва да се извърши анализ на събраните косвени доказателства и обективни факти, които са в отношение на зависимост с релевантния субективен елемент.

Съдът и след анализ на събраните по делото косвени доказателства, намира, че волята на страните не е била да се обвържат със задълженията произтичащи от договора, тъй като на практика нито една от тях не е имала намерение и готовност да ги изпълни.

Първото косвено доказателство е времеви период, в който е сключена сделката, а именно след настъпилния разрыв в отношенията между съдружниците и прехвърляне на дяловете от съдружника Румен Юлианов на Христомир Генов и малко преди освобождаването като управител и съдружник, и прехвърляне на дружествените дялове на подписалия договора за „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД – Златко Георгиев, в каквато насока са показанията на свид. Деяна Тодорова и хронологията на вписванията в Търговския регистър по партидата на дружеството. Няма нито житейска, нито правна логика, напускащ съдружник и управител, който според показанията на свид.Тодорова, още година преди сключване на договора, изцяло се е дистанцирал от дружествените работи, два месеца преди окончателното прехвърляне на дяловете си и освобождаването му като управител, да подпише договор от името на дружеството за няколко милиона лева, с предмет свършено различен от предмета на дейност, осъществяван от дружеството от момента на неговото учредяване.

На второ място следва да се посочи, че от заключенията на вещите лица по назначените в първоинстанционното производство две ССЧЕ се установява, че в счетоводството на въззиваемото дружество от момента на създаването му, вкл. и към датата на подписване на договора от 27.03.2023 г., липсват счетоводни записвания на хранителни стоки от рода на тези, предмет на престацията по договора за доставка, като вещите лица не са установили „Варна Проект“ ООД ЕИК 204055761 да е търгувало със стоки или материали, а предметът на дейност е бил единствено покупка на недвижими имоти с цел отдаването им под наем, съобразно който е организирана и счетоводната политика на предприятието. Установява се, че дружеството има разработен индивидуален сметкоплан и счетоводството е организирано по синтетичен и аналитичен признак, който отразява особеностите на извършваната дейност – „отдаване на недвижими имоти под наем, покупка и експлоатация, на собствени недвижими имоти“. От изследваните регистри, оборотни ведомости, главни книги и изготвените годишни финансови отчети може да се направи извод, че „Варна проект“ ООД е действащо предприятие, като всички сделки и събития в стопанската дейност на „Варна Проект“ ООД ЕИК 204055761 за периода на изследването 2018 г. - 31.01.2024 г., с изключение на процесния договор са надлежно осчетоводени и отразени по тяхната икономическа същност, представени в индивидуален сметкоплан по аналитичен признак по счетоводните сметки, а не формално само според правната им форма.

На трето място следва да се посочи, че въпреки въведената във въззивното дружество практика цялата входяща и изходяща документация да се регистрира с номер и дата, както процесния договор, така и представените с молбата за откриване на производство по несъстоятелност оферта, уведомление и покана, не са регистрирани в дружеството, а подписите под тях са положени единствено от управителя Златко Георгиев.

На четвърто място, събраните по делото доказателства дават основание на съда да приеме, че възложителят „ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД“, дружество регистрирано в Република Сейшели, при сключване на договора, също не е желал реалното му изпълнение, тъй като от една страна посоченото в чл.1, ал.3 от договора като място на доставка, видно от представеното като доказателство писмо на Агенция „Морска администрация“ - Дирекция „Речен надзор-Русе“ с изх. №1336#2/08.04.2024 г., не представлява територия на пристанище или част от такова, поради което и няма как да бъде натоварена стока на кораб от това място и от друга страна, видно от писмо с изх.№ КХ -706 от 09.04.2024 г. на Министерство на земеделието и храните – БАБХ Областна дирекция по безопасност на храните, в периода 01.03.2023 г. - 30.04.2023 г., нито една от страните по сделката не е

вписана в регистрите на ОДБХ - гр.Силистра като търговец, превозвач, износител или държач на склад за търговия с хранителни стоки.

Следва да се посочи, посочените в договора количества бял боб /100 т./, леща /80 т./ и ориз /80 т./, представляват около 1/10 от общо произведените такива на територията на Р.България, съобразно официално обявените от Министерство на земеделието и храните, добиви от полски култури за 2022 г., което несъмнено изисква добре организирана складова и логистична дейност, която нито едно от двете дружества по сделката не притежава.

Анализът на горепосочените косвени доказателства обуславя извода на съда, че волята на страните по сключения договор за доставка на хранителни стоки е била само да се създадат привидни правни последици на обвързаност, които нито са били желани от тях, нито са могли да бъдат осъществени, което прави договарянето абсолютно симулативно и водещо до нищожност на договора.

Дори и да се приеме, че договорът за доставка на хранителни продукти е действителен, съдът намира за основателно наведеното в отговора на исковата молба възражение за нищожност на неустойката поради противоречие с добрите нрави, тъй като неустойката излиза извън пределите на присъщите и обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Съобразно разясненията дадени в тълкувателно решение №1/15.06.2010 г. по тълк.дело № 1/2009 г. на ОСТК, не е нищожна клауза за неустойка в приватизационните и търговските договори, уговорена без краен предел или без фиксиран срок, до който тя може да се начислява. Нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона (чл. 26, ал.1 ЗЗД). Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закрия и защитава всеки признат от закона интерес. Условиата и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения.

Преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, като могат да бъдат използвани някои от следните примерно изброени критерии: естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способи-поръчителство, залог, ипотека и др.; вид на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението – съществено или за незначителна негова част; съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди. При конкретната преценка за нищожност на неустойката могат да се използват и други критерии, като се вземат предвид конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай. Неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Прескомерността на неустойката сама по себе си не я прави нищожна, а същата е нищожна когато размера и формирането излизат извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, а целта и е несправедливо обогатяване. В практиката си ВКС приема, че нищожна например е неустойка, която надвишава уговорения размер на основното задължение, тогава когато договорът възлага едностранно или по явно неравносигурен начин отговорността за евентуално неизпълнение, тогава когато е нарушен принципа на свободното договаряне, когато в нарушение на принципа на баланс и равнопоставеност

ВЪРХОВЕН СЪД

Секретар, гр. ...

между страните се уговаря неустойка за неизпълнение само на едната страна.

Съдът намира, че в случая предвидената неустойка противоречи на добрите нрави, тъй като договорът възлага почти едностранно и по явно неравностоен начин отговорността за евентуално неизпълнение. Предвидената неустойка във фиксиран размер, представляващ половината от стойността на договора, а именно 2 340 700 лева, за неизпълнение на задълженията на изпълнителя да достави уговореното количество стока в срок от 15 дни, представлява значително по-тежка санкция за изпълнителя от тази предвидена за възложителя за забава в плащанията – 0.1%, но не повече от 10% от стойността на договора. Следва да се посочи, че страните не са уговорили каквото и да е било авансово плащане или гаранция за изпълнение от страна на възложителя, но същевременно са скрепили неизпълнение на задълженията на изпълнителя с неустойка, в размер на половината от стойността на договора и то за кратък срок на забава – 15 дни от сключване на договора.

Гореизложеното обуславя извода на съда, че неустойката противоречи на добрите нрави, поради което клаузата на чл.20 от договора е нищожна.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че жалбоподателят „Тозраз Лимитед“ ЕООД, със седалище гр.Варна, не притежава активна легитимация да предяви молба за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника, тъй като не е носител на вземане породено или отнасящо се до търговска сделка по смисъла на чл.608, ал.1, т.1 ТЗ.

При липсата на изискуемо парично вземане в полза на Тозраз Лимитед“ ЕООД, със седалище гр.Варна по търговска сделка, което да обоснове качеството му на кредитори по отношение на ответника „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, със седалище гр.Варна, като една от кумулативните предпоставки за откриване производство по несъстоятелност, молбата по чл.625, ал.1 от ТЗ следва да бъде отхвърлена само на това основание. Недоказаността на първата предпоставка за откриване на производство по несъстоятелност на ответното дружество е достатъчно основание за отхвърляне молбата, без съдът да се произнася по останалите предпоставки по чл.625 и сл. от ТЗ.

Независимо от това следва да се посочи, от събраните в хода на производството доказателства се установява, че не са налице останалите предпоставки по чл.608 ТЗ, отнасящи се до обективното финансово състояние на ответното дружество. За да се направи извод за наличие на състояние на неплатежоспособността е необходимо да се установи трайно обективно състояние на невъзможност на длъжника да погасява задълженията си по чл. 608 ТЗ чрез коефициентите за ликвидност, събираемост и финансова автономност/задължнялост.

От заключенията на вещите лица по назначените в първоинстанционното производство съдебно – счетоводни експертизи се установява, че дружеството разполага с достатъчно краткосрочни активи за посрещане на текущите си задължения, т.е. не е в състоянието на неплатежоспособност.

За да бъде едно търговско дружество свърз задължено по смисъла на чл.742, ал.1 ТЗ, неговото имущество следва да не е достатъчно, за да покрие паричните му задължения. Преценката за свърз задълженост не следва да се ограничава до счетоводните данни за стойностите на актива и пасива, като е необходимо да се изследват характеристиката на активите, тяхното действително съществуване, реализуемост и реална пазарна цена, обезпечаваша интереса на кредиторите, характеристиката на пасива и реалната възможност за противопоставяне на погасителни за задълженията на дружеството основания.

Съобразно заключението на вещото лице Б.Банков, общата стойност на имуществото на дружеството към 31.12.2023 г. е 3 097 485.13 лева, а всички задължения на дружеството, без процесното вземане са 13 025.37 лева, а с включване вземането на молителя са 2 353 725.37 лева. Налице е превишаване на актива спрямо пасивите със 743 758.76 лева по счетоводни данни, т.е. дружеството не е свърз задължено.

Ето защо съдът, препращайки и към мотивите на първоинстанционния съд на осн. чл.272 от ГПК, следва да потвърди обжалваното решение.

ОСТАНАЛИТЕ СЪДЪВНИ ЗАКЛУЧЕНИЯ

Секретар:

С оглед направеното искане и на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна, направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 9700 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 457/06.11.2024 г. по търг. дело №2/2024 г. на Окръжен съд – Варна, с което е оставена без уважение молбата на „ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД“ ЕООД, ЕИК 207287409, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул.Жолио Кюри 33 ет.2, представлявано от Момчил Йондров, за откриване на производство по несъстоятелност на „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, ЕИК 204055761, със седалище и адрес на управление гр.Варна, жк.“Владислав Варненчик“, бул.“Св.Елена“ 10, представлявано от Пламен Иванов Тодоров, поради неплатежоспособност, евентуално поради свръхзадълженост.

ОСЪЖДА „ТОЗРАЗ ЛИМИТЕД“ ЕООД, ЕИК 207287409, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул.Жолио Кюри 33 ет.2, представлявано от Момчил Йондров **ДА ЗАПЛАТИ** на „ВАРНА ПРОЕКТ“ ООД, ЕИК 204055761, със седалище и адрес на управление гр.Варна, жк.“Владислав Варненчик“, бул.“Св.Елена“ 10, представлявано от Пламен Иванов Тодоров, сумата от **9700 /девет хиляди и седемстотин/ лева**, представляваща направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС на Република България в 14 – дневен срок от вписването му в Търговския регистър, при условията на чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Препис от съдебен акт
в ел. форма, Апел.суд - Варна

Харина Б. Балева

Длъжност: съд. секретар

ВАРНА С ОРИГИНАЛ

Секретар: _____

